

ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP**B év**

1 – 4 oldal

Olv.: 1Sám 3,3b-10.19. – 1Kor 6,13-15.17-20 – Jn 1,35-42

János, András és Péter meghívása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetés***

Kedves Testvérek!

Most egy új időszak kezdődik a mi vallásos életünkben, amit a liturgia is kifejez. Ezen a vasárnapon a zöld színű miseruhát viseljük. Az egyházi év évközi vasárnapjai kezdődnek. Egy sajátos folyamat indul el évről-évre.

Az idei esztendőben ezt a gondolatot szeretném a testvérek lelkére kötni, ezt a kérdést tegyük föl magunknak: „Mit keresünk, mert sok mindent kívánunk, sok mindent szeretnénk, sok mindent akarunk. Mit keresünk? Mi az, ami mindennél fontosabb?” Nagyon egyszerűen válaszolok is rá. Ennek az évnek lelkipásztori üzenete terveim szerint e körül a gondolat körül forog:

Keressük: mi az élet értelme!

A mai vasárnap nagyon sajátos feltevéssel kezdődik. Segítségünkre lesz.

Ezt a szentmisét Gábor testvérünkért ajánljuk fel, aki három évvel ezelőtt halt meg abban a hitben, hogy az ő élete kiérdemelte a jutalmat Istennél. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Próbálgatni kellene ezt a rövidke mondatot: „Hívtál, itt vagyok!” – mert a keresztyénység egy meghíváson alapul. Nem mi keressük az Istent, nem mi szólítgatjuk az Istent, hanem az Isten szólít meg bennünket. Csak süketek vagyunk, érzéketlen a szívünk, vagy idegen számunkra az Isten szava, vagy akkora zajban élünk, hogy meg se halljuk és azt gondoljuk, hogy ez a sok minden akadályoz bennünket abban, hogy megtaláljuk az Istent. Nem! Isten talál meg bennünket, ő szólít bennünket! Minden azon múlik, hogy eljut-e az ember odáig „Itt vagyok!” Arról van szó, – és ez a keresztyénység küldetése, – hogy a jó győzedelmeskedjen. A jó kerekedjen felül ebben a világban. Ilyen egyszerűen fogalmazom meg ezt a küldetést.

Válságokban vagyunk

Állandóan válságokról van szó. Nehogy azt gondolják a testvérek, hogy ez valami kiváltságos időszaka az emberi történelemnek, amelyben mi élünk. Ha csak a XX. századra gondolok, az a válságok sorozata volt. A két világháború között világválságról beszéltek. Az egész emberi történelem út válságról-válságra. A kérdés, hogy az ember hol keresi a megoldást. Ma is világválságról beszélnek, globális válságról. Új fogalom, mintha valami új dologról lenne szó. Csak hát mindig nevének nevezik a gyereket éppen úgy, ahogy abban a korban szokták. Számítatlan válság van, nemcsak gazdasági, hanem egyéb válságok is vannak.

A bűn lélektani kérdés

Arra talán kevésszer gondolunk, hogy minden egyes válság gyökerén a bűn rágódik. Nagyon lényeges, hogy szembenézzünk ezzel. Senki sem mondhatja azt, hogy bűntelen.

Botránkozunk a különböző híradásokon, a Kékfény adásain. Ezzel van tele a világ. Szinte minden képernyő ezzel traktál bennünket és mi nagyon nyugodtan botránkozunk, fölháborodunk. Aztán megállapítjuk, hogy ezek nem igazak ránk. Csakhogy egyről megfeledkezünk, hogy *a bűn lélektani kérdés*. Ha ezzel szembenézünk, akkor már egyikünk sem mondhatja azt, hogy ez rám nem igaz, ez rám nem érvényes.

***Ugyanis a bűn lényege:
az önzés, a jóra való restség, illetve a szeretet hiánya.
Ha ezzel szembesülünk, meri mondani valaki azt,
hogy ez rám nem érvényes?***

Keresztelő János bűnbánatot hirdet

Keresztelő János hirdeti a megtérést a pusztában, hatalmas tömeg hallgatja és mindenki bűnös, bevallja, vagy nem vallja be. Ott még az a csoda is megtörtént, hogy be is vallották. A szíve mélyén biztos, hogy mindenki átérezte, miről is van szó. Megjelenik egy Valaki, aki bűn nélkül való, aki mindenben hasonló lett hozzánk, a bűnt kivéve.

***Keresztelő János megszólal:
„Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!”***

Hallgatóit megérintette ez az üzenet, mert Ők nagyon jól tudták, hogy mi a bűn. Ők ismerték a bűn fogalmát. Ők tudták, hogy a bűn rabság. Ők az egyiptomi fogsággal azonosították a bűnt.

A bűn megkötözi az embert, rabként tartja az embert.
Majd ha eljön a Messiás, aki bűn nélkül van,
akkor ő megszabadít ebből a fogságból
és föloldja ezeket a kötelékeket.
Amikor Keresztelő János ezt mondta, őket szíven találta ez a kijelentés.

A kereszténység: Meghívás a jóra!

Bizony rá kell döbennünk arra, hogy a jó és a rossz magva van itt. Isten és a bűn küzd egymással. Isten és a bűn közötti feszültségről van szó. Az az ember, aki a bűnnel meg akar küzdeni, az az ember valamiképpen az Isten felé közeledik. A mi problémánk elsősorban abból adódik, hogy mi emberek úgy általában akarjuk a jólétet, akarjuk a békét, akarjuk az egyetértést, a jó közösségi életet. Egyedül a keresztények azok, akik a bűntől való szabadulást is kívánják, vagyis azt, hogy a jó kerekedjen fölül bennünk. A jóra való restség szűnjön meg és a szeretet cselekedetei jelenjenek meg az életünkben. Ne azzal foglalkozzunk, hogy jó vagy rossz vagyok, még azzal se foglalkozzunk, hogy milyen szeretnék lenni.

Ne legyek rest, ilyen egyszerű.
Azt a jót, amit éppen az adott pillanatban meg lehet tenni,
azt tegyem meg. Higgyék el testvérek,
Isten abban a pillanatban válaszol.
Isten abban a pillanatban megjutalmazza az embert.

A változás, a világ megváltása itt kezdődik. Bennünk!

Sokszor hallottuk, sokszor mondták ezt a gondolatot. Azért tartom ezt nagyon fontosnak, mert azzal kezdtem, hogy a kereszténység meghívás. Meghív az Isten.

***Meghív az Isten arra,
 hogy a jó győzelemre jutásában vegyek részt.
 Ez által változik meg a világ.
 Ez nem válságok kérdése. Egészen más.***

A kereszténység nem etika

A válságokat emberek gerjesztik, a válság azok bűne, akik önzően magukra gondolnak és semmi se drága nekik. A rossznak ezt a hatalmát csak a jó tudja megfékezni, csak ez! Hogy az ember ezt tisztán és világosan lássa, ahhoz be kell látnia azt, hogy a kereszténység elsősorban nem etika. A kereszténység nem etikai kérdés. Ezt a felvilágosodás korában találták ki. Ezzel azt akarták mondani, hogy az etika minden erkölcsöt megelőz. A felvilágosodás korában az volt a cél, hogy az Egyházat és az Egyház küldetését visszaszorítsák, és etikus embereket neveljenek, akik tudnak viselkedni. Elegünk van a viselkedni tudó emberekből. Látszatvilág. Az etikát hangsúlyozták, ami azt jelenti, hogy az emberek az egymással való kapcsolatukat rendezzék, jó polgárok legyenek. Nagyon fontos, csak ez nem kereszténység.

Tessék figyelni, ma is, amikor beérett a gyümölcse ennek a 200 évvel ezelőtt elhintett magnak, akkor újra azt emlegetik, hogy legalább etikai oktatás legyen. A következményét szenvedjük, hova jutott az emberiség ez alatt az időszak alatt főleg itt Európában.

Isten mindenkit hív

Testvérek! A hit nem erkölcsi foglalatok gyűjteménye, a hit meghívás. Jánost és Andrást, a két tanítványt - akik Jézus nyomába szegődtek, - Jézus szólította meg. A Szentírás fordítása sajnos nem jó ebben az értelemben, hogy Jézus visszafordult és azt kérdezte: „Mit akartok?” A görög Szentírás nem ezt mondja, hanem: „Mit kerestek?” Nagy különbség!

Mit kerestek?

Ebben a kérdésben már az is bent van,
 hogy ez a két tanítvány szíven talált ember.

Ezek az emberek keresték az élet értelmét.

Nem akartak valamit Jézustól. Az élet értelmét keresték. Az apostolok meghívásos történetében olvassuk, hogy mindegyiket meghívta Jézus, megszólította Jézus. Ezek az emberek Jézussal való találkozásuk nyomán rádöbbsen valamire. Rádöbbsen arra, hogy mi is az élet értelme. Ez nem azt jelenti, hogy akit megszólít Jézus az szerzetes lesz, vagy pap. Félreértés. Ez is az etika világa, amikor ilyen hamis, vad kinövései vannak a keresztény üzenetnek. Nem!

***A kereszténység az emberé. A hit mindenkié.
 Isten mindenkit szólít,
 csak a választ mindenkinek külön-külön kell megadni:
 „Itt vagyok! Hívtál, itt vagyok!”***

A kereszténység Krisztus utánzása

Mit jelent? Ez is döntő! Ez abban áll, - ilyen egyszerűen szokták mondani, - a kereszténység krisztuskövetés. Ezen is egy picit kellene változtatni, mert valójában nem erről van szó. Ez a válasz leegyszerűsítése. Igaz, mert sokat beszélünk erről is, hogy az ember úton járó lény. Adekvát ezzel, hogy követése Krisztusnak, aki úton jár, aki vezet, akivel az üdvösség útján járunk. Valójában nem Krisztus követése, hanem – talán bármennyire botránkozunk rajta – imitáció, utánzása Krisztusnak. A kereszténység Krisztus utánzása. Ne szégyelljük ezt, ne féljünk ettől. Pejoratív értelemben hangzik néha el: utánoz valakit. Minden gyerek utánozza a

felnőttet. Ezért ijesztő nagy a felelősségünk, mert minden gyerek valamiképpen imitál valakit, vagy a szüleit, vagy a tanárát, vagy valaki mást. Olyan akar lenni, mint az, és ez a jó.

A keresztény ember az a valaki,
 aki olyan akar lenni, mint amilyen Krisztus.
 Krisztus a megváltó, a szabadító, az a valaki,
 aki ezt az egyetlen rabságot akarja megszüntetni,
 az ember rabságát.
 Az önzésbe zárkózott ember világát akarja összetörni,
 aki lusta, aki kényelmes,
 aki nagyon sok jót csak azért nem tesz meg,
 mert az áldozatot jelent.
Viszont másképp nem lehet élni.

A kereszténység erről szól: „Kövessétek példámat!” - mondja Jézus. Amikor ebben az újesztendőben elindul ez az új egyházi év, akkor nekünk ez a kérdés hangozzon: „Mit keresetek? Mit? Az életetek értelmét? Ha igen, akkor ez azt jelenti, Jézus felé kell fordulni, akivel és akiben az életünk problémái megoldódnak. De választani kell! Válaszút. Nekünk is el kell indulnunk. Itt vagyunk, megérkeztünk, de mindegyikünknek el kell indulni a maga útján. Ez az út akkor lesz értelmes, ha Krisztust utánozzuk, aki azért jött, hogy megtörje a sátán, a gonosz hatalmát.

***Vagyis felszabadítsa lelki energiáinkat arra,
 hogy leküzdjük restségünket és felszabadítsuk erőinket a jóra,
 a válság megoldására. Egyetlen módja!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Jó lenne, ha ebben az imádságban megfogalmaznánk azt az igényünket, vágyunkat, hogy szeretnénk keresztények lenni. Nagy kísértés, amikor akárki vét ellenünk, akkor megvan a véleményünk, de esetleg arra abszolút nem gondolunk, hogy milyen önzők vagyunk, milyen lusták vagyunk a jóra, pedig a kérdés ezen dől el. Igen sokszor, amin fönnakadunk, annak talán mi vagyunk az okai, mert elhalasztjuk megtenni azt a jót, ami a mi dolgunk lenne. Imádkozzunk.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Mi a válságok megoldását e világi módon keressük. Eszünkbe jut e: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Mindenki meg van győződve arról, hogy mások bűne miatt vagyunk ott, ahol vagyunk. Nem! A bűnök összeadódnak. Lehet, hogy vannak nagyobb bűnök, meg kisebbek... De ez már nem ilyen kérdés. A keresztények a válságot ebből a szempontból nézik: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Ha megerősödnénk ebben a hitünkben, akkor sokra nem mennének velünk az e világi játékosok.

+ Á L D Á S +